

Arrest

nr. 149 165 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. QUANTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van

de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing vooreerst op dat de problemen van verzoeksters vader de aanleiding waren om Macedonië te verlaten en bijgevolg kan, zo voegt hij eraan toe, worden vastgesteld dat verzoekster zich beroept op de motieven die terzake door haar vader werden aangehaald. Hij wijst er vervolgens op dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeksters vader een weigeringsbeslissing werd genomen aangezien er afdoende beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn in Macedonië, en dat in het kader van diens tweede asielaanvraag werd besloten dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die afbreuk doen aan de essentie van de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag. Er kon met andere woorden, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat de tweede asielaanvraag van verzoeksters vader derhalve niet in overweging werd genomen, nog steeds worden geconcludeerd dat verzoeksters vader in Macedonië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt waardoor er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Wat betreft het feit dat verzoekster werd gepest op school omwille van haar origine wordt opgemerkt dat louter het feit dat kinderen elkaar pesten onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wordt gesteld dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien, zo wordt hieraan toegevoegd, kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde reden is er ook, aldus de commissaris-generaal, geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoeksters opmerking niet terug te kunnen keren naar Macedonië omdat zij hier geïntegreerd is, goede contacten heeft gelegd en middelbaar onderwijs heeft gevolgd, wordt vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De door verzoekster neergelegde documenten bevestigen, zo wordt tot slot vastgesteld, louter en alleen haar identiteit en nationaliteit, dewelke niet worden betwist.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster brengt niets in tegen het pertinente motief uit de bestreden beslissing dat het loutere feit dat kinderen elkaar pesten onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien nergens en zij toont op generlei wijze aan haar problemen omwille van haar origine bij haar autoriteiten te hebben aangekaart. Haar huidige (en veeleer theoretische) stelling als zouden de Macedonische autoriteiten haar met betrekking tot haar problemen (of eventuele nieuwe problemen in de toekomst) niet kunnen of willen helpen, berust aldus niet op concrete persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt dat het verzoekster aan nationale bescherming ontbeert.

Wat betreft de problemen van verzoeksters vader welke (mede) aan de basis liggen van het vertrek van hun gezin uit hun land van herkomst, wijst de Raad op hetgeen in het kader van diens tweede asielaanvraag werd beschikt (A.R. 170.177):

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met spionnen van de Macedonische politieke partij VMRO-DPMNE omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de politieke partij voor Egyptenaren 'Sojoez na Egyptsani'.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 56 485 van 22 februari 2011 omdat hij niet aantoonde dat hij zich niet of onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kon/kan beroepen.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart dat de commissaris van de partij SDSM, oud burgemeester van Ohrid Alexandar Petreski, werd opgepakt- en legt een attest neer waarin bevestigd wordt dat hij lid was van de partij 'Unie voor Egyptenaren', dat hij tussen 2002 en 2010 actief was voor SDSM, dat hij in Macedonië problemen kende door zijn politiek engagement, en dat voormalig burgemeester van Ohrid, Alexandar Petreski, gearresteerd is.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat hij niet aannemelijk maakte dat hij voor zijn problemen geen of onafdoende beroep kon doen op de hulp van de Macedonische autoriteiten, en wordt erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Verzoeker brengt, zo luidt de beslissing, bij zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuw element bij in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt, wordt vastgesteld dat deze elementen louter betrekking hebben op aspecten die niet meteen ter discussie staan, maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat hij in Macedonië over doeltreffende en duurzame nationale beschermings-mogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, waardoor er in zijn geval geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. Verzoeker brengt, aldus de commissaris-generaal, geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. Wat betreft de aanhouding van Alexandar Petreski, wordt erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en die aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat hij in verdenking werd gesteld van het misbruiken van publieke fondsen, vervalsing van geschriften en corruptie, en dat hij op 20 november 2014 werd aangehouden. Dergelijke strafrechtelijke vervolging door de autoriteiten behoort, zo wordt opgemerkt, evenwel tot de soevereine bevoegdheid van een staat. Met betrekking tot het door verzoeker aangebrachte document wordt vastgesteld dat dit stuk bevestigt dat hij lid was van de 'Unie voor Egyptenaren' en van 2002 tot 2010 actief was voor de SDSM, en dat hij door zijn politieke engagement problemen kende in Macedonië. Dit document dat, zo luidt het, overigens een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, kan, aldus de commissaris-generaal, evenwel geen ander licht werpen op voormelde vaststellingen betreffende de beschikbaarheid van doeltreffende en duurzame nationale beschermings-mogelijkheden in Macedonië.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de bestreden beslissing, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het eerder door hem bij onderhavige asielaanvraag neergelegde attest, doch hij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen hieromtrent door de commissaris-generaal werd vastgesteld, met name dat het stuk geen ander licht werpt op de vaststelling dat hij in Macedonië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, waardoor er in zijn geval geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor de door hem ingeroepen problemen met spionnen van de Macedonische politieke partij VMRO-DPMNE nooit enige hulp en/of bescherming bij de Macedonische autoriteiten heeft gezocht. Zijn huidig (en veeleer theoretisch) betoog, waarbij hij verwijst naar als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen over de situatie in en discriminatie van minderheidsgroepen en in het bijzonder Egyptenaren in Macedonië, dat hij niet op (afdoende) bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Een verwijzing naar algemene artikels omtrent de situatie in en discriminatie van minderheidsgroepen, en in het bijzonder Egyptenaren, in Macedonië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

1.5. Bijgevolg blijkt, gelet op wat vooraf gaat, niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2015, voert verzoekende partij aan dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten nu zij van Egyptische afkomst zijn. Zij licht toe dat zij worden achtervolgd en gepest en dat zij wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale politie maar daar weggelachen worden. Verzoekende partij vervolgt dat ook uit de stukken en de informatie waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de personen van Egyptische afkomst gediscrimineerd worden. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij en haar familie reeds sinds 2010 in België verblijven.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt echter nergens en zij toont op generlei wijze aan haar problemen omwille van haar origine bij haar autoriteiten te hebben aangekaart. Haar stelling ter terechtzitting dat zij en haar familie wel degelijk beroep hebben gedaan op de lokale politie, maar daar weggelachen worden, vindt nergens steun in haar eerdere verklaringen. Verzoekende partij maakte hier eerder immers geen gewag van. Bovendien legt zij niet enig begin van bewijs neer waaruit zou (kunnen) blijken dat zij en haar familie (vergeefs) beroep zouden hebben gedaan, of minstens getracht hebben te doen op de politie. Nu zij voorheen geen gewag maakte van het

feit dat zij en/of haar familie voor haar problemen beroep zouden hebben gedaan op de politie, en zij hiervan niet enig bewijs neerlegt, maakt zij geenszins aannemelijk alle mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput. Nu verzoekende partij voor haar beweerde problemen niet of nauwelijks hulp en/of bescherming bij haar autoriteiten heeft gezocht -ze toont het tegendeel niet aan en maakt dit geenszins aannemelijk-, berust haar huidig (veeleer theoretisch) betoog, waarbij zij verwijst naar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie over de discriminatie van Egyptenaren in Macedonië, dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten nu zij van Egyptische afkomst zijn niet op concrete persoonlijke ervaringen, en mist deze dan ook elke grondslag. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen omwille van haar origine aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij verwijst naar (informatie omtrent) de discriminatie van personen van Egyptische afkomst in haar land van herkomst, doch zij toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat in geval van eventuele dergelijke persoonlijke problemen in de toekomst de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt bovendien dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Een verwijzing naar (informatie betreffende) een algemene situatie in zijn land van herkomst volstaat daarenboven niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij oppert voorts zeer algemeen dat zij en haar gezin reeds sinds 2010 in België verblijven, doch zij maakt hiermee niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren. Zij toont met die algemene bewering immers niet aan dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst omwille van hun verblijf in Europa anders gepercipieerd en gevisieerd zullen worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa van hen een dusdanig ander persoon zou hebben gemaakt dat zij en haar gezin hun leven in Macedonië niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 april 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde artikelen omtrent corruptie en machtsmisbruik van een Macedonische politieke partij, politiegeweld, controle en toezicht door de Macedonische autoriteiten op bepaalde NGO's, en een volksprotest in Skopje tegen misbruik, geweld en onrecht en voor rechtvaardigheid en vrijheid, zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op (de persoon van) verzoekende partij en haar verklaarde problemen. Deze documenten wijzigen dan ook niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS